

Arrest

nr. 233 370 van 2 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT *loco* advocaat P. DE BLOCK en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 27 december 2018.

1.2. Op 17 januari 2019 en 13 mei 2019 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van een advocaat.

1.3. De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') neemt een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 23 juli 2019. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Caracas, Venezuela en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. Sinds u jong was, voelde u zich aangetrokken tot vrouwen. Het is pas wanneer u alleen in Caracas woont dat u uw geaardheid kan beleven. Sinds augustus 2015 had u een relatie met D. M. die u op uw werk leerde kennen. In oktober 2015 begon u tevens een relatie met C. C. M. D. C. (O.V. 8.764.725), waardoor u twee relaties tegelijkertijd had. In maart 2016 kreeg u problemen met uw huisbaas omwille van uw seksuele geaardheid. Zij vroeg u om de woning te verlaten. Wanneer u echter op zoek ging – u vermeldde steeds uw geaardheid –, werd u zo’n drie keer openlijk geweigerd omwille van uw seksuele geaardheid. U bleef dan ook in dezelfde woning wonen. U had gedurende een jaar een relatie met zowel D. als M., tot D. een foto van M. op uw gsm ontdekte. U wuifde dit weg, maar D. begon dit verder te onderzoeken en op een dag ontdekte ze een intiem gesprek tussen u en M. D. was kwaad en gekwetst en u verontschuldigde zich en zei dat u afstand zou nemen van M., maar u verbrak deze relatie niet. Hierna veranderde het gedrag van D. en begon ze u overal te achtervolgen. In juni 2016 werden u en M. belaagd door onbekenden wanneer jullie een discotheek voor homoseksuelen verlieten en dienden jullie met een taxi te ontsnappen. Vanaf september 2016 ging u in de weekends bij uw neef in Cartanal (Miranda, Venezuela) werken. De zaak met uw neef ging goed en u werd zijn zakenpartner waardoor u vanaf november of december 2016 voltijds in Cartanal ging werken en wonen. Ook M. begon mee te werken in jullie zaak, maar uw neef wist niet dat zij uw partner was. U zette uw relatie met D. stop en u vroeg haar om geleend geld en enkele spullen terug te geven. D. wou dit echter niet en op 24 december 2016 kreeg u telefoon van uw moeder wanneer u in het gezelschap was van M. en uw neef. Uw moeder vertelde dat zij een telefonische oproep had ontvangen van de man van D. die u bedreigde en zei dat D. het geld niet zou terugbetalen omdat zij nu een man had die haar kon beschermen. U belde D. op en vroeg haar waarom dat zij dit deed en dat dit iets tussen jullie was. D. vroeg u wat uw probleem was waarop haar partner tussenkwam en vroeg of u het bericht van uw moeder niet ontvangen had. U vroeg hem wie hij was en hij zei u dat hij diegene was die D. zou beschermen, zij niets zouden betalen en dat hij voor represailles zou zorgen tegen u en M.. Na dit gesprek was u in shock en besepte uw neef dat u en M. een koppel waren. Uw neef besloot dat M. niet meer mocht langskomen en niet meer bij jullie mocht werken omdat dit een slecht voorbeeld was voor zijn kinderen. U nam afstand van M. omdat u niet wou dat zij gekwetst raakte en omdat jullie nergens meer samen konden zijn. U ontdekte via een gemeenschappelijke vriendin dat de nieuwe partner van D., J. A., werkzaam was voor SEBIN (Servicio Bolivariano de Inteligencia Nacional). In februari 2017 keerde u terug naar Caracas omdat u daar nog geld diende te krijgen van uw vorige werkgever en u regelde tevens de verhuis van uw moeder terug naar Carora (Venezuela) gezien de situatie waarin u zich bevond. U verbleef tot mei 2017 in uw huurappartement in Caracas. U kreeg intussen via Facebook een bericht van C., de echtgenoot van uw doopmeter A., of dat u naar de luchthaven in Caracas kon gaan om een ticket te kopen naar de Dominicaanse Republiek. Gezien uw situatie besloot u met hem mee te gaan. U kocht tickets voor een vertrek op 22 mei 2017 en verkocht uw deel van de zaak aan uw neef. Op 22 mei 2017 vertrok u samen met Carlos naar de Dominicaanse Republiek. In juli 2017 contacteerde u opnieuw M. en vertelde u haar dat u haar miste. U vroeg haar ook om naar de Dominicaanse Republiek te komen, maar omdat zij nog geen paspoort had, duurde dit even. M. bracht haar familie op de hoogte van haar geaardheid en enkel haar oudste broer steunde haar. Op 15 november 2017 reisde M. naar de Dominicaanse Republiek. Vanaf toen merkte u dat er heel wat homofobie heerste in de Dominicaanse Republiek. Mensen spraken niet meer tegen jullie, u werd uitgescholden en bedreigd, etc. Jullie besloten dan om naar een land te gaan waar jullie zonder meer aanvaard zouden worden omwille van jullie geaardheid. Jullie namen contact op met een organisatie in Spanje en begonnen geld te verzamelen voor jullie reis. U vernam dat D. wel achter u informeerde bij vrienden. U vond een manier om via geldtransfers naar Venezuela geld te verdienen. Wanneer u in november 2018 uw telefoonnummer postte op een Facebookpagina voor Venezolanen in de Dominicaanse Republiek ontving u plots oproepen van een onbekend nummer. Wanneer u opnam zei D. tegen u dat u niet moest denken dat zij u vergeten was, waarna zij aflegde. Jullie gingen dan verder op zoek naar landen die asiel boden voor homofobie en België was het tweede land dat hiervoor verscheen. Op 15 november 2018 verbleef M. een jaar in de Dominicaanse Republiek en gaf ze u een verlovingsring. Een vriendin maakte daar een filmpje van dat op Facebook gepubliceerd werd. Diezelfde dag werd u gecontacteerd door D.. De eerste keer legde u af, maar de tweede keer nam u op. D. vertelde u dat ze jullie vreugde zou afnemen. U vroeg haar tot wanneer ze jullie zou lastigvallen, waarop zei antwoordde tot ze jullie zou afmaken. Op 25 december 2018 reisden u en M. met het vliegtuig naar België waar jullie op 26 december 2018 toekwamen. Op 27 december 2018 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Na enkele maanden in België ontving u vriendschapsverzoeken van valse profielen op Facebook waarvan uw vermoedde dat D. hier achter zit opdat zij erachter zou komen waar u zich bevond. D. maakte tevens valse profielen aan op Instagram om zo bevriend te raken met uw vrienden om informatie over u te bekomen.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort; uw originele identiteitskaart; een kopie van de diploma's van u en uw partner M.; screenshot van een bericht gericht aan u van de organisatie Kif-Kif, d.d. 3 september 2018, met de melding dat zij uw vraag ontvangen hebben; screenshots van negen (nieuws)berichten betreffende homofobie in Venezuela; vier screenshots van (nieuws)berichten betreffende homofobie en de situatie van Venezolanen in de Dominicaanse Republiek; vier foto's van u en M. samen; vier screenshots van een conversatie tussen de Facebookprofielen S.M.C. en S. C.; twee screenshots van oproepen ontvangen tussen 4 november en 16 november 2018 en twee screenshots van vriendschapsverzoeken op sociale media van N. N. en P. N.. Na afloop van het tweede persoonlijk onderhoud diende u tevens nog twee emails in met verschillende screenshots van Facebook waarin u uitlegt dat het mogelijk is om een relatiestatus te dateren in de (verleden) tijd; drie screenshots van Facebook en twee screenshots van Instagram betreffende vriendschapsverzoeken en geblokkeerde accounts.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient te worden besloten dat u noch het vluchtelingenstatuut noch de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U vreest bij een terugkeer naar Venezuela uw ex-partner D. en haar partner J. A. alsook het homofobe klimaat in Venezuela.

Vooreerst is het weinig aannemelijk dat u anno 2019 nog verdere problemen dreigt te kennen met J. A. die beschouwd zouden kunnen worden als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. U werd immers slechts twee keer bedreigd door J. A., en dit dan nog louter via een telefoongesprek met uw moeder en uzelf op dezelfde dag in december 2016 (CGVS I, p. 7). Nadien heeft u in Venezuela geen verdere problemen meer gekend met J. A. noch contact met hem gehad, ook al bleef u nog vijf maanden, tot mei 2017, in Venezuela. In de Dominicaanse Republiek kende u evenmin enig probleem en had u eveneens geen contact met J. A.. (CGVS I, p. 10 / CGVS II, p. 8). U weet zelfs niet of J. A. nog steeds de partner is van D. (CGVS I, p. 11 / CGVS II, p. 9).

Wat betreft uw problemen met uw ex-partner D. dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat D. u stalkte en bedreigde nadat u haar bedrogen had met een andere partner, M., voor wie u haar uiteindelijk ook verliet (CGVS I, p. 6-9).

Hoe dan ook is het CGVS na onderzoek van alle elementen van oordeel dat een intern vluchtalternatief overeenkomstig artikel 48/5, §3 van de Wet van 15 december 1980 op u van toepassing is.

Zo meent het Commissariaat-generaal dat u en uw partner zich in andere steden/departementen van Venezuela kunnen vestigen (zoals de miljoenensteden Valencia in departement Carabobo of Barquisimeto in departement Lara) om verdere problemen met D., die volgens u in Caracas verblijft (CGVS II, p. 9), en J. A. indien hij alsnog voor verdere moeilijkheden zou zorgen, te vermijden. Het Commissariaat-generaal meent op basis van objectieve informatie dat Venezuela over een uitgebreid weggennetwerk en diverse transportmiddelen beschikt die gemakkelijk kunnen aangewend worden (bus,

trein, vliegtuig) en dat u tevens in staat bent zonder probleem naar deze gebieden te reizen. Dat u zich in Venezuela kan verplaatsen, blijkt tevens uit uw verklaring dat u reeds naar andere steden bent gereisd in Venezuela (CGVS II, p. 10).

Bovendien laat niets toe te veronderstellen dat de huidige situatie in deze steden kan worden geanalyseerd als een situatie van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict. Wat betreft de veiligheidssituatie in Venezuela wijst het Commissariaat-generaal er op dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet er immers aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De commissaris-generaal is verder van mening dat u geen vrees voor vervolging koestert of geen reëel risico op ernstige schade loopt in miljoenensteden als Valencia of Barquisimeto. Gepeild naar een intern vluchtalternatief wijst u wat dit betreft louter op de mogelijke discriminatie, waarmee u reeds eerder in Caracas mee geconfronteerd werd (CGVS II, p. 9). Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat - hoewel in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken - homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land en wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatiwetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de

context waarin discriminatie voorvalt. Op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Voor wat betreft de discriminatie waarmee u in Caracas geconfronteerd werd, kan volledigheidshalve opgemerkt worden dat het door u aangehaalde incident waarbij u en uw partner belaagd werden bij het verlaten van een discotheek voor homoseksuelen onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het ging hier om een eenmalig incident in juni 2016 door onbekende personen (CGVS I, p. 12 / CGVS II, p. 6). Wat betreft de door u beweerde moeilijkheden waarmee u geconfronteerd werd bij het vinden van een huurwoning in Caracas omwille van uw (openlijke) seksuele geaardheid (CGVS II, p. 5), dient opgemerkt te worden dat, niettegenstaande u verklaarde sinds 2013 openlijk uw geaardheid te beleven (CGVS I, p. 13), u tot uw vertrek uit Venezuela in mei 2017 een woning kon huren (CGVS II, p. 5).

Voorts is de commissaris-generaal dan ook de mening toegedaan dat het geenszins onredelijk is te verwachten dat u zich in een andere stad of departement zou vestigen om verdere problemen met D. en/of J. A. te vermijden. Wat de algemene socio-economische situatie in Venezuela betreft wijst het Commissariaat-generaal erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat zowel u – ook nadat u uw seksuele geaardheid kenbaar had gemaakt - als uw partner gestudeerd en gewerkt hebben in Venezuela (CGVS I, p. 4 / CGVS I M., p. 4).

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, jullie relatie en de scholing van u en uw partner worden hier niet betwist. Het screenshot van het bericht aan de Spaanse organisatie Kif-Kif toont enkel dat u contact opnam met hen, maar zegt niets over de feitelijke omstandigheden waarin dit gebeurde. De screenshots van de (nieuws)berichten betreffende homofobie in Venezuela en de Dominicaanse Republiek, alsook de situatie van Venezolanen in de Dominicaanse Republiek tonen enkel de algemene situatie. De screenshots van de telefonische oproepen, de vriendschapsverzoeken en de geblokkeerde accounts op sociale media zeggen niets over de omstandigheden waarin deze gebeurden. De e-mail en screenshots betreffende de relatiestatus op Facebook, duiden aan dat het mogelijk is om de datum van een relatiestatus te veranderen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/5 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955); artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003; de materiële motiveringsplicht; het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

Na het citeren van artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/6 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM en een uitvoerige theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het verbod van willekeur, de vluchtelingendefinitie en de subsidiaire beschermingsstatus, de bewijslast en beoordeling van geloofwaardigheid en de samenwerkingsplicht stelt verzoekster vooreerst dat *“In voorliggende zaak gaat men er in de bestreden beslissing van uit dat verzoekers relaas ongeloofwaardig zou kunnen zijn en op zijn minst niet ernstig genoeg kan zijn teneinde een beschermingsstatus te verkrijgen. Het CGVS stelt zich echter niet de vraag of het bestaan van een vrees voor vervolging kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden. Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd – quod non –, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn. Er is bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoeker homoseksueel is en de problemen die daarmee in verband staan.”*

Zij stelt dat de bewijsstandaard in asielrecht lager ligt dan in andere rechtstakken en dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van asielzoekers het belangrijk is rekening te houden met de context waarin het verzoek om internationale bescherming wordt gesteld. Verzoekster betoogt dat *“Hieruit volgt dat het CGVS niet alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen heeft geanalyseerd en niet heeft onderzocht of verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden. Bovendien heeft het CGVS de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, de daden waaraan zij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen, niet onderzocht en ook niet de vraag of zij sedert zij haar land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die haar zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien zij naar haar land van herkomst zou terugkeren. Overwegende dat verzoeker in beginsel het nodige heeft gedaan om het CGVS in staat te stellen haar dossier op een adequate wijze te onderzoeken. Verzoeker is transparant geweest met alle informatie en documenten in zijn bezit en heeft volkomen eerlijke verklaringen afgelegd. Dat verzoeker dan ook formeel achter zijn gedane verklaringen blijft staan, alsook achter de zwaarwichtigheid ervan”*.

Zij stelt verder dat het CGVS bovendien een intern vluchtalternatief heeft trachten te formuleren en zowel Valencia als Barquisimeto, miljoenensteden naar voor schuift als goede alternatieven voor verzoekster. Zij stelt evenwel dat *“geen van deze alternatieven echter te weerhouden zijn als goeie alternatieven voor verzoeker.*

Dat Valencia in eerste instantie immers vlakbij Caracas is gelegen, de plaats waar zij net haar problemen heeft gekend. Dat Barquisimeto nog een slechter alternatief is, want ofschoon dit een grote stad betreft is de mentaliteit daar nog zeer dorps en overdreven conservatief. Dat het leven voor verzoeker daar mogelijks nog moeilijker zou zijn, gelet op haar homoseksuele geaardheid. En gezien haar familie, in de stad aanwezig, haar niet aanvaardt. Dat in Venezuela zoals gezegd geen mensenrechten worden gerespecteerd. Dat verzoeker niet in staat is een woning te huren en onder grote sociale druk komt te staan. Overwegende dat het CGVS opperde dat verzoeker toch tot en met haar vlucht uit Venezuela een woonst heeft kunnen bekomen. Dat verzoeker nogmaals wenst te benadrukken dat dit louter mogelijk was door haar homoseksualiteit verborgen te houden. Door alleen te wonen. Dat de problemen beginnen, eens de homoseksualiteit wordt ontdekt. Dat de huiseigenaars manu militari optreden. Dat tevens ook moet rekening gehouden worden met het gegeven dat in Venezuela geen sprake is van uithuiszettingsprocedures. Dat alles ook mondeling wordt geregeld en de huiseigenaars voor rechter en gerechtsdeurwaarder spelen door meestal eigenhandig tot uitdrijving over te gaan. Zij laten het water afsluiten, veranderen sloten en gooien de persoonlijke bezittingen op straat. Dat verzoeker als geïsoleerde vrouw ook in een zwakke positie zit en nergens verhaal kan halen. Laat staan bij de overheid. Dat in casu de seksuele geaardheid van verzoeker dan ook een meer dan relevant element uitmaakt bij een correcte en sluitende beoordeling van haar asioldossier. Immers er zijn bronnen die onderstrepen dat ordehandhavers in Venezuela de Holebi gemeenschap stigmatiseren en discrimineren.

Verder zijn er in de Venezolaanse wetgeving nog geen aparte bepalingen voorzien voor Holebi's. In het land blijft men voornamelijk vasthouden aan een conservatieve- en machoingesteldheid. Dat de Venezolaanse overheid nog steeds niet op een adequate manier ingrijpt bij misdragingen naar holebi's toe. Dat verzoeker dan ook bij niemand verhaal kan halen ».

Verzoekster citeert vervolgens een aantal bronnen: "UN Human Rights Council, Summary : [Universal Periodic Review] : Venezuela (Bolivarian Republic of) / prepared by the Office of the High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 15 (c) of the annex to Human Rights Council resolution 5/1, 22 July 2011, A/HRC/WG.6/12/VEN/3, available at: <https://www.refworld.org/docid/4e9c09582.html>; 'Nu is de tijd gekomen!' Seksuele zelfbeschikking in Venezuela Susan Spronk, Jeffrey R. Webber, 2 oktober 2012; Associated Press (AP). 17 May 2005. Fabiola Sanchez. "Venezuelan Activists Hold Rally to Support Gay Congressional Candidates." (Dialog); Baird, Vanessa. 2001. The No-Nonsense Guide to Sexual Diversity. Oxford, UK: New Internationalist Publications Ltd; Green Left Weekly. 26 February 2006. Ranchel Evans and Maurice Farrell. "Venezuela's Sexual Revolution Within the Revolution." <<http://www.vheadline.com/readnews.asp?id=49953>> ; _____. 30 November 2005. Kiraz Janicke and Federico Fuentes. "Venezuela: Struggling for Gay and Lesbian Rights." <http://www.greenleft.org.au/back/2005/651/651p16.htm>; GuiaGay.com. N.d. "Venezuela." <http://www.guiagay.com/eligeciudad.asp?pais=37>; International Lesbian and Gay Association (ILGA). 18 May 2005; "Movilización en América Latina: Recorrido Latinoamericano por el día contra la homofobia." <http://www.ilga.org/news_results.asp?LanguageID=2&FileCategoryID=29&FileID=595&ZoneID=19>; Movimiento Gay Revolucionario de Venezuela (MGRdV). N.d. "Declaración de Principios: Misión, Visión y Objetivos del MGRdV." http://revoluciongay_vzla.tripod.com.ve/MGRdV/id8.html; Reding, Andrew. December 2003. Sexual Orientation and Human Rights in the Americas. World Policy Reports. Project for Global Democracy and Human Rights, World Policy Institute. <<http://www.worldpolicy.org/globalrights/sexorient/2003-LGBT-Americas.pdf>>; RepublicaGay.com. N.d. "La Guía." http://www.republicagay.com/pages/laguia/laguia_01_01.htm; Unión Afirmativa de Venezuela (UNAF). 4 March 2006. Correspondence from the general coordinator; El Universal [Caracas]. 17 May 2005. "Gays postularán candidatos para Asamblea Nacional." http://buscador.eluniversal.com/2005/05/17/pol_ava_17A561123.shtml. »

Verzoekster vervolgt door te verwijzen naar volgende informatie over de situatie in Venezuela van FOD Buitenlandse zaken: « Politieke manifestaties De manifestaties die tussen april en juli 2017 plaats vonden ontspoorde meermaals tot gewelddadige confrontaties tussen betogers en ordediensten, waarbij doden vielen. In Venezuela komen politiek gekleurde en andere manifestaties te allen tijde voor, zowel pro als contra de regering. Het is noodzakelijke alle manifestaties te mijden. Deze betogingen veroorzaken wegversperringen en verkeersopstoppingen. Houdt hiermee rekening indien u zich naar de luchthaven dient te begeven. Terreurdreiging Venezuela zelf kent geen specifieke terreurdreiging. Wegens de onveiligheid in het grensgebied met Colombia, ondermeer omwille van de aanwezigheid van dissidente ex-FARC leden worden alle reizen naar dit deel van het land afgeraden. Criminaliteit De criminaliteit en de onveiligheid zijn uiterst verontrustend en maken van Venezuela een van de meest gevaarlijke landen ter wereld. De criminaliteit concentreert zich voornamelijk in de hoofdstad Caracas (niet alleen in de sloppenwijken "barrios" genaamd maar ook in de reidentiële buurten) en in de grote steden (ondermeer Barquisimeto, Valencia, Maracay). De criminaliteit, soms gekoppeld aan drugshandel, neemt verschillende vormen aan, gaande van pickpocketing, gewapende overvallen, piraterij, carjacking, homejacking, ontvoering, tot moord. Over het algemeen wordt een hoge mate van geweld gehanteerd (gebruik van steek- en vuurwapens). In de grote steden komen geregeld gewapende overvallen op voetgangers en stilstaande automobilisten voor. Het risico op ontvoering tegen losgeld is ook hoog.(...)». »

Verder verwijst verzoekster naar « een zeer actueel rapport (maart 2019) waarin wordt bevestigd (p. 14) wat verschillende NGO's reeds hadden geopperd. Met name dat gewelddaden uit discriminatie t.o.v. homoseksuelen schering en inslag zijn in Venezuela.. "The constitution provides for equality before the law of all persons and prohibits discrimination based on "sex or social condition," but it does not explicitly prohibit discrimination based on sexual orientation or gender identity. According to a TSJ ruling, no individual may be subjected to discrimination because of sexual orientation, but the ruling was rarely enforced. Credible NGOs reported incidents of bias-motivated violence against lesbian, gay, bisexual, transgender, and intersex (LGBTI) persons. Reported incidents were most prevalent against transgender individuals. Leading advocates noted that law enforcement authorities often did not properly investigate to determine whether crimes were bias-motivated. Local police and private security forces allegedly prevented LGBTI persons from entering malls, public parks, and recreational areas.

NGOs reported the government systematically denied legal recognition to transgender and intersex persons by preventing them from obtaining identity documents required for accessing education, employment, housing, and health care. This vulnerability often led transgender and intersex persons to become victims of human trafficking or prostitution.” (USDOS – US Department of State: “Country Reports on Human Rights Practices 2018, Annual report on human rights in 2018 dd. 13 maart 2019 <https://www.ecoi.net/en/document/2004147.html>).”

Zij besluit dat *“uit het bovenstaande volgt dat de situatie in Venezuela van dergelijke aard is dat verzoeker er een ernstig risico loopt voor haar leven of om er mishandeld te worden en dient derhalve als vluchteling te worden erkend, op zijn minst moet hem de subsidiaire bescherming worden toegekend. Verzoeker terugsturen naar Venezuela zou haar rechten onder artikel 3 van het EVRM schenden. 8. De bestreden beslissing is bijgevolg niet van die aard dat de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam.”*

Verzoekster vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, in subsidiaire orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen, in nog meer ondergeschikte orde verzoeksters zaak terug te zenden naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt aan het verzoekschrift volgende stukken toe:

1. Kennisgeving en bestreden beslissing d.d. 23.07.2019 van weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire bescherming door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen;
2. Beslissing van het Bureau voor Juridische Bijstand van de Orde van Advocaten te Brussel die de volledige kosteloze juridische tweedelijnsbijstand verleent.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek naar de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollège bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna ‘Asielprocedure richtlijn’), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatie richtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak "*M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*" heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn.

Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwerijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "*a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd*

met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”.

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Artikel 48/3 § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Volgens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Na grondige analyse van het administratief dossier stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven.

De seksuele geaardheid van verzoekster blijkt genoegzaam uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en de Raad stelt vast dat noch haar geaardheid noch de relatie met haar vriendin die samen met haar een verzoek om internationale bescherming indiende in twijfel wordt getrokken door verwerende partij en dat beide verzoeksters verschijnen voor de Raad. De Raad ziet geen redenen om deze elementen in twijfel te trekken en neemt deze voor waar aan.

Verzoekster stelt een gegronde vrees voor vervolging te hebben omwille van de bedreigingen door haar ex-partner en diens partner die bij de SEBIN zou werken en omwille van het homofobe klimaat in Venezuela.

De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden waar hij stelt dat de problemen met haar ex-partner geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingendefinitie (ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) nu het gaat om een geval van stalking omwille van het feit dat verzoekster met haar brak en jaloers was op haar relatie met haar huidige partner. De Raad kan de commissaris-generaal ook bijtreden waar hij stelt dat het weinig aannemelijk is dat zij *anno* 2019 nog problemen zou kennen met de partner van haar ex-partner *anno* 2019 die zouden beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat volgens haar verklaringen zij tweemaal telefonisch bedreigd werd door hem, waarvan één keer onrechtstreeks via haar moeder en dat deze bedreigingen ook gerelateerd waren aan de jaloezie van haar ex-partner (gehoorverslag CGVS, p. 9).

Verzoekster stelt ook een gegronde vrees voor vervolging te hebben omwille van haar seksuele geaardheid en het homofobe klimaat in Venezuela.

Met betrekking tot verzoeksters vrees voor vervolging omwille van het homofobe klimaat in Venezuela stelt de Raad vast dat verzoekster verklaart dat zij stamt uit een zeer katholiek gezin uit Carora en machistisch werd opgevoed en denigrerend werd behandeld en beledigd omwille van haar lesbische geaardheid door haar ooms (gehoorverslag CGVS, p. 9). Ter terechtzitting verduidelijkt verzoekster dat haar moeder en vader niet op de hoogte waren van haar geaardheid toen zij naar Caracas verhuisde en dat, toen dit duidelijk werd zij dit niet aanvaard hebben, dat haar vader geen contact meer wou en ook haar moeder het er erg moeilijk mee had en zij tot op vandaag nog weinig contact met haar heeft. Verder verklaart zij dat zij omwille van haar geaardheid is weggegaan uit het dorp waar haar ouders woonden (gehoorverslag CGVS, p. 9) en dat zij door de eigenares van de woning die zij huurde, werd gevraagd om de woning te verlaten toen zij ontdekte dat zij lesbisch was en dat zij ondermeer de stroom uitzette om haar uit het pand te krijgen (gehoorverslag CGVS, p. 5).

Ook verklaart verzoekster dat zij drie keren een huurappartement geweigerd werd omwille van haar lesbische geaardheid toen zij vertelde dat het de bedoeling was dat zij er met haar partner zou wonen en dat zij werd geconfronteerd met homofobe reacties van mannen die met flessen naar hen gooiden toen zij en haar partner een discotheek voor homoseksuelen buitenging. Ter terechtzitting verklaart verzoekster dat zij en haar partner wensen te huwen.

Waar volgens de bestreden beslissing de door verzoekster ingeroepen discriminatie onvoldoende zwaarwichtig wordt geacht om te kunnen gewagen van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, stelt de Raad vast dat verzoeksters verklaringen coherent zijn en stroken met de analyse van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat *“in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig kunnen aan maken”*.

Hoewel de bestreden beslissing zich in essentie baseert op de vervolgingsfeiten die zich in het verleden hebben afgespeeld, volgt uit de vluchtelingendefinitie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dat een toekomstgerichte beoordeling noodzakelijk is van de door verzoekster ingeroepen vrees voor vervolging omwille van haar seksuele geaardheid. Uit de vluchtelingendefinitie – vrees voor vervolging - volgt dat het onderzoek van de vluchtelingenstatus ook een toekomstgericht onderzoek vereist en dat bescherming niet alleen moet worden geboden aan personen die al in het verleden werden vervolgd, maar ook aan personen die een gegronde vrees hebben om in de toekomst te worden vervolgd.

Het Hof van Justitie stelt hierover het volgende: *“In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn [2004/83/EG] beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd. (eigen onderlijning)”* (HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland tegen Y. en Z.*, arrest van 5 september 2012, punt 76). Het ‘Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)’ van UNHCR stelt in paragraaf 45: *“However, the word “fear” refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.”* (eigen vertaling: *“Echter, het woord “vrees” verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.”*).

Van verzoekster kan niet verwacht worden dat zij haar lesbische geaardheid verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting van haar geaardheid. De vaststelling in de bestreden beslissing dat er geen wetgeving is die homoseksualiteit in verzoeksters land van herkomst strafbaar stelt, is niet voldoende om uit te sluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging kan hebben omwille van haar seksuele geaardheid.

In dit verband wijst de Raad ten eerste op artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij de beoordeling van de gronden van vervolging moet rekening worden gehouden met onder meer een specifieke sociale groep en dat een groep als dusdanig moet worden beschouwd als onder meer de groep die, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kernmerk seksuele gerichtheid heeft. Het Hof van Justitie heeft in het arrest *Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel*, interpretatie gegeven aan artikel 10, lid 1, sub b van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt. Het Hof verklaarde in dit arrest onder meer voor recht dat: *“Bij de beoordeling van een verzoek om erkenning als vluchteling kunnen de bevoegde autoriteiten redelijkerwijs niet verwachten dat de asielzoeker, ter vermijding van het risico van vervolging, in zijn land van herkomst zijn homoseksualiteit geheim houdt of zich bij de invulling van die seksuele gerichtheid terughoudend opstelt.”* (HvJ, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, *Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel*, arrest van 7 november 2013).

Ten tweede blijkt uit de landeninformatie die de partijen tijdens onderhavige beroepsprocedure bijbrengen blijkt dat homoseksuelen dikwijls gestigmatiseerd worden door de maatschappij en slachtoffer kunnen worden van agressie of geweld. De autoriteiten blijken zich ook schuldig te maken aan fysiek, verbaal en ander geweld ten aanzien van de LGBTI-gemeenschap (zie bv administratief dossier, COI Focus, *“Venezuela homoseksualiteit”*, p. 19).

De bescherming van autoriteiten blijkt niet effectief te zijn en homoseksuelen kunnen nog steeds niet trouwen met elkaar ten gevolge van lacunes in de Venezolaanse wetgeving en ook buitenlandse huwelijken tussen twee personen van hetzelfde geslacht worden niet erkend (*ibidem*, p. 7).

Verder wordt in deze COI focus gewag gemaakt van het feit dat discriminatie op basis van seksuele oriëntatie verboden is, maar dat de wetgeving geen discriminerende handelingen verhindert van burgers of autoriteiten, met inbegrip van politieagenten en stelt een gezaghebbende bron: *“Usually, this is done by stopping people from expressing love and affection in public, especially in parks, restaurants or malls. What might happen is that they tell the couple to leave the premises; they might keep them in place for some time, with psychological games, telling them they will be sent to jail on account of immoral conduct or immoral acts. Police officers might hold their documents and then let them leave.”* (eigen vertaling: *“Gewoonlijk gebeurt dit door mensen het publiekelijk uiten van liefde en affectie te doen stoppen, in het bijzonder in parken, restaurants of winkelcentra. Wat kan gebeuren is dat ze het koppel opdragen om de plaats te verlaten; ze kunnen hen daar houden voor een tijdje, met psychologische spelletjes, waarbij ze hen zeggen dat ze naar de gevangenis zullen gestuurd worden op grond van immoreel gedrag of immorele handelingen. Politieagenten kunnen hun documenten bijhouden en hen dan laten vertrekken”* (zie administratief dossier, COI Focus, *“Venezuela homoseksualiteit”*, p. 7-8).

Ook dient rekening gehouden te worden met de rampzalige economische situatie in Venezuela (zie bv. COI Focus, *“Venezuela Situation socio-économique”* van 20 april 2018, administratief dossier) waardoor het realistisch voorkomt dat homoseksuele koppels moeilijker toegang hebben tot een netwerk voor voeding of medische zorgen. Ook blijkt uit de landeninformatie bijgebracht door verzoekster (COI Focus, *“Venezuela Situation sécuritaire”* van april 2019, administratief dossier) dat de veiligheidssituatie omwille van de economische situatie volatiel is. Omwille van deze volatiele veiligheidssituatie en socio-economische situatie, samen genomen met de houding van de politie/autoriteiten ten aanzien van homoseksuelen, is het dan ook plausibel dat verzoekster geen bescherming van de autoriteiten zal verkrijgen wanneer ten aanzien van haar daden van vervolging (*cf.* artikel 48/3 § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet) worden gesteld.

Voor zover in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster geen vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt in miljoenensteden als Valencia of Barquisimeto, en daarmee toepassing maakt van het intern vestigingsalternatief op basis van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de toepassing van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet en de vooropgestelde vestigingsalternatieven blijkt dat de commissaris-generaal van oordeel is dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade loopt in haar laatste woonplaats in Venezuela, Caracas. Verder volgt, uit artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, dat de bewijslast inzake de toepassing van een intern vluchterternatief bij de overheid ligt en dat deze zich daarvoor baseren moet baseren op nauwkeurige en actuele informatie uit betrouwbare en relevante bronnen, zoals de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen en het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken. De landen informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert maakt evenwel geen onderscheid tussen de verschillende steden of tussen de steden en het platteland met betrekking tot het voorkomen van discriminatie en homofobie geweld en het feit dat ook autoriteiten zich hieraan kunnen schuldig maken, noch met betrekking tot het feit dat effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is, zoals vermeld in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt op welke informatie de commissaris-generaal zich baseert om tot een intern vestigingsalternatief te besluiten met betrekking tot verzoeksters vrees voor vervolging omwille van haar seksuele geaardheid.

Het voorafgaande in acht genomen, kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van haar lesbische geaardheid en derhalve het behoren tot een sociale groep zoals omschreven in artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET